

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 563: Lấy Đại Không Tam Muội Làm Cứu Cánh, Lấy Vô Trí Vô Đắc Mà Được Vô Thượng Chánh Đẳng Chánh Giác

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 048)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Cho nên chư Phật, Bồ Tát lấy đại không tam muội làm cứu cánh, lấy vô trí vô đắc mà được A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề.】

Lời này thật sự đã nói đến chỗ rất ráo. Trong Phật pháp, đây là pháp thượng thượng thừa, gọi là Đại thừa của Đại thừa, liễu nghĩa của liễu nghĩa, thật sự là pháp rất ráo. Lấy đại không tam muội, thế nào gọi là đại không? Nhân không, pháp không, không cũng không, đây gọi là đại không tam muội. Tam muội là tiếng Phạn, dịch sang nghĩa tiếng Trung là chánh thọ; chánh thọ, sự thọ dụng bình thường, chánh thọ cũng chính là chánh tri chánh kiến mà trên các kinh Đại thừa thường nói. Một bề trống không (nhất không đáo để), quý vị phải nhớ kỹ, một bề trống không là ở ngay trên tâm của quý vị hoàn toàn trống không, chứ không phải trên sự, trên sự mà không (bỏ đi) thì quả là sai lầm vô cùng)! Trên sự, Phật dạy chúng ta tu Tam phước, tu Lục hòa, đều là tu trên sự. Câu đầu tiên của Tam phước, đó là nền tảng của nền tảng, điều này tu trên sự: “Hiếu dưỡng phụ mẫu, phụng sự sư trưởng”, không có “không”! Không ở chỗ nào? Trong tâm không được chấp trước. Có cần hiếu dưỡng cha mẹ không? Cần, tận tâm tận lực hiếu dưỡng cha mẹ, tâm địa thanh tịnh, không thể trước (chấp) cái tướng này, trước tướng này là sai rồi. Trong tâm không trước tướng, có người hỏi: “Vậy thì hiếu thuận thế nào?” Đó chẳng phải là giả sao? Đâu mới là thật? Trong tâm không có cha mẹ, bề ngoài có cha mẹ, đó chẳng phải là giả sao? Đây là quý vị đang khởi vọng tưởng. Trong tâm quý vị có cha mẹ, trên hình tướng cũng có cha mẹ, đó mới thật sự là giả. Vì sao? Vọng tâm. Trong tâm sạch sẽ, là chân tâm. Chân tâm ly niệm, trong chân tâm không có vọng niệm. Việc hiếu dưỡng cha mẹ đó của quý vị là dùng chân tâm để hiếu dưỡng, việc phụng sự sư trưởng đó của quý vị là dùng chân tâm để phụng sự, chân tâm là

vĩnh hằng bất biến. Dùng vọng tâm hiếu dưỡng cha mẹ, thời gian lâu rồi sẽ sinh ra ruồng rẫy, chán ghét; trong chân tâm không có những điều này, chân tâm không có vọng niệm, chư Phật Bồ Tát dùng chính là chân tâm. Từ chỗ này quý vị liền hiểu được, sự và lý là một chứ không phải hai, có sự ắt có lý, có lý ắt có sự, đây mới gọi là Bồ Tát đạo, Bồ Tát hạnh. Đại tam không tam muội, đây là rốt ráo, rốt ráo viên mãn.

Người học Phật điều mong cầu chính là một trí tuệ cứu cánh viên mãn, trí tuệ cứu cánh viên mãn, thuật ngữ trong cửa Phật gọi là A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề. Câu này nói thật ra là có thể dịch sang tiếng Trung, các ngài không dịch là vì để tôn trọng. Các đạo tràng dịch kinh thuở xưa có một quy củ, gọi là “ngũ bất phiên” (năm trường hợp không dịch). Năm trường hợp không dịch, đây là một trong năm trường hợp đó, gọi là “tôn trọng bất phiên” (vì tôn trọng nên không dịch). Chúng ta đối với nó rất tôn trọng, không dịch, giữ lại âm đọc của nó, sau đó thêm vào phần giải thích, ý nghĩa của nó là “Vô thượng chánh đẳng chánh giác”. Vô thượng chánh đẳng chánh giác, sợ mọi người nghe xong không hiểu rõ ý nghĩa, nên tôi dùng một lời đơn giản để nói, mọi người vừa nghe liền hiểu, chính là trí tuệ cứu cánh viên mãn, điều này mọi người dễ hiểu, vô thượng chánh đẳng chánh giác chính là trí tuệ cứu cánh viên mãn. Trí tuệ cứu cánh viên mãn là gì? Là vô trí vô đắc. Như ở phần đúc kết cuối cùng của “Tâm Kinh” là “vô trí diệt vô đắc”, đó chính là A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề. Nếu quý vị có trí có đắc, thì khoảng cách với A-nậu-đa-la Tam-miệu Tam-bồ-đề lại càng xa vời vợi. Chúng ta hôm nay học kinh, các đồng học các vị học giảng kinh, vì sao lại khó khăn như vậy? Quý vị có biết sự khó khăn của quý vị nằm ở đâu không? Là bởi vì quý vị có trí lại có đắc, nên mới rắc rối. Nếu quý vị thật sự là vô trí diệt vô đắc, Phật pháp, kinh Phật đặt ở trước mặt quý vị, quý vị thích giảng thế nào thì giảng thế ấy, giảng dài giảng ngắn, giảng sâu giảng cạn, liền được đại tự tại; nếu quý vị có trí có đắc, thì rắc rối lớn rồi, then chốt chính là ở chỗ này.

Nói một lời thật lòng, chúng ta học Phật, làm đệ tử Phật, lại là những người đệ tử không nghe lời nhất, chúng ta tự cho mình là đệ tử Phật, rốt cuộc Phật có thừa nhận chúng ta hay không vẫn chưa biết được. Lời giáo huấn của Phật ở trên bộ kinh này, chúng ta phải thật sự nghe lời, thật sự đi làm theo. Làm như thế nào? Buông xả. Vừa buông xả thì liền nhìn thấu; vừa nhìn thấu, lại càng dễ dàng buông xả hơn, nhìn thấu và buông xả hỗ trợ lẫn nhau, được đại tự tại, được vô lượng trí tuệ, vô lượng phước đức. Vô lượng trí tuệ phước đức, là từ trong nhìn thấu, buông xả mà có được, hà tất phải so đo tính toán đi cầu phước, đi tu

phước, phước báo hữu lậu trong ba cõi tu được kia, chẳng có ý nghĩa gì. Đạo lý này rất sâu, tột cùng sâu kín, quý vị nếu như nghe sai lầm rồi, thì tôi đã hại mọi người rồi, từ nay về sau sẽ không tu phước nữa. Phước báo chân thật trong tự tánh của quý vị không thể hiện tiền, vì quý vị không có trí tuệ Bát Nhã, lại không chịu tu phước, tháng ngày của quý vị sẽ trôi qua rất khổ sở. Đến lúc đó quý vị không thể trách tôi, tôi không có nói sai, là do quý vị nghe sai, chứ tôi không hề nói sai. Phải từ trong đây mà tỉ mỉ (dụng tâm) thể hội.